Р Е Ш Е Н И Е
№ 42435

гр. София, 30.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 59 състав,** в публично заседание на 08.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **328** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 79, § 1 и чл. 82, § 1 от ОРЗД, вр. чл. 203 АПК, вр. чл. 39, ал. 2 ЗЗЛД.

Производството е образувано в следствие на решение № 7189/30.12.2024 г. по в.гр.д. № 4994/2024 г. по описа на СГС, с което е обезсилено решение № 21054/19.12.2023 г. по гр.д. № 6791/2022 г. по описа на СРС и делото е изпратено по подсъдност на АССГ. Решение № 21054/19.12.2023 г. по гр.д. № 6791/2022 г. по описа на СРС е постановено по иск от В. Р. З., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу „Макс контрол ауто“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] и В. Й. Й., с ЕГН [ЕГН], като двамата ответници са осъдени да заплатят на ищеца сумата в размер на 2000,00 лв., представляваща обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в причинени болки и страдания от неправомерно събиране, съхраняване и обработване на лични данни, за периода от 01.04.2019 г. до 01.01.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 01.04.2019г. до окончателно изплащане на вземането, като е отхвърлен иска за присъждане на обезщетението за неимуществени вреди за периода от 01.01.2017 г. до 31.03.2019 г.

С определение № 7402/04.03.2025 г., постановено по настоящето дело, съдът е оставил без разглеждане искова молба от В. Р. З. в частта срещу „Макс Контрол Ауто“ ЕООД, с ЕИК 20171154. Определението е влязло в сила на 05.04.2025 г.

Поради изложеното, производството по делото продължава по подадена от В. Р. З., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез процесуалния си представител адв. П. искова молба срещу В. Й. Й., с ЕГН [ЕГН], с която се моли, на основание чл. 39, ал.2 ЗЗЛД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 2 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди, от неправомерно събиране, съхраняване и обработване на лични данни, за

период от пет години, считано от 01.01.2017 г. до 01.01.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 01.01.2017 г. до окончателно изплащане на вземането.

В исковата молба са изложени съображения за това, че ищецът е собственик на имот с идентификатор 68134.1977.926, находящ се в [населено място],[жк], [улица], заедно с изградената в него жилищна сграда. Поддържа, че съседният имот, собственост на „М. Контрол А.“, се обитава от ответника В. Й.. Твърди, че от страна на ответника е изградена система за видеонаблюдение, която се състои от шест броя видеокамери, монтирани на стоманобетоновите стълбове, разположени на [улица], както и от записващо устройство, като системата била монтирана през 2017 г. Твърди, че по този начин се записва имотът на ищеца и обществените пространства, които се използват от него, като по този начин ответникът упражнява дейност в нарушение на Регламент 2016/679 и ЗЗЛД, за което не били налице основанията за допустимост по чл. 6 и чл. 4 от Регламента. Ищецът твърди, че по този начин ответникът нарушава неприкосновеността на личността му и личния му живот, в резултат на което са му причинени неимуществени вреди, изразяващи се в чувство на страх, напрежение, притеснение и въобще психически дискомфорт. По изложените съображения намира, че за него е налице правен интерес от предявяване на исковата претенция. Моли за уважаването й. Претендира разноски.

В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

В представена писмена защита, подадена чрез адв. П. доразвива съображенията си за основателност на исковата претенция. Посочва, че противоправността на обработването на лични данни е установено с влязъл в сила съдебен акт. По отношение на претърпените неимуществени вреди посочва, че е живял в психически дискомфорт, напрежение и стрес, породени от това, че дома му, входовете към него са под денонощно наблюдение от система от 16 камери. Заради насочените камери ищецът е избягвал да прекарва време в собствения си двор и градина, изпитвал е притеснение да кани близки и приятели и е бил принуден да спуска завеси и щори, за да защити личната си неприкосновеност. Видеозаписите са правени с висок клас оборудване с висока резолюция и са съхранявани върху твърди дискове на ответника без какъвто и да е институционален или обществен контрол, което е породило постоянен и оправдан страх от неправомерно използване на кадрите. Моли за уважаване на исковата молба.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника В. Й. Й., като е оспорила исковата молба като неоснователна. Не оспорва факта на владение от него и съпругата му на имот, находящ се в [населено място], [улица], както и това, че имотът е собственост на „Макс Контрол Ауто“ ЕООД. Поддържа, че поставянето на камерите е предприето във връзка с извършена кражба на лек автомобил, негова собственост, като сочи, че системата е изградена изцяло с цел защита и охрана имуществото му, както и че тази система не позволява идентификация на физически лица и тяхното лицево разпознаване. Възразява, че ищецът е бил изрично уведомен от ответника за поставянето на камерите. Поддържа, че отношението на ищеца към ответника е негативно. Позовава се на нормата на чл. 6, § 1 от Регламент (ЕС) № 679/2016 г., според която не се изисква съгласие на съсед, когато се обработват лични данни и това е необходимо за изпълнение на задачи от обществен интерес. Позовава се на чл. 3, § 2, второ тире от Директива 95/46/ЕО на ЕП и на Съвета от 24.10.1995 г., която, въпреки че била отменена с Регламент 2016/679 на ЕП и на Съвета, следвало да се вземе предвид Решение на СЕС по дело С-212/2013 г., което се позовава на посочената директива. Моли за отхвърляне на иска.

В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

В представени писмени бележки доразвива съображенията си за неоснователност на исковата претенция. Оспорва претенцията за претърпени неимуществени вреди, като счита, че не е доказано претърпяването на каквито и да било неимуществени вреди, които да се намират в

причинна връзка с обективираното от ответника поведение. Счита, че от събраните по делото доказателства не може да бъде направено заключение, че центърът на интереси на В. З. е именно на територията на Република България, доколкото от събраните гласни доказателства стана ясно, че същия не живее на територията на Р. България от около 10 години. Разпитаните за ищеца свидетели – А. Г. и М. Г. З., изрично потвърждават, че ищецът живее в чужбина, подари което недвижимият имот не се обитава и се посещава 3-4 пъти годишно. Наведените с исковата молба твърдения за намеса в личния живот на ищеца и излагането му на показ не бяха подкрепени от събрания по делото доказателствен материал. Процесната система за видео наблюдение е изградена от ответника с цел защита неприкосновеността, както на неговото семейство, така и на притежаваното от него движимо и недвижимо имущество. В показанията си разпитаният съсед на ответника изрично потвърждава посоченото в отговора на исковата молба, че монтирането на системата за видео наблюдение е съгласувано с родителите на ищеца, по конкретно с неговия баща, който е изразил съгласие и потвърждение за необходимостта от подобряване охраната на недвижимите имоти, находящи се на процесната улица. По делото е изготвена и приета съдебно техническа експертиза, вещото лице по която изрично посочва, че изградената система за видео наблюдение „не може да определи кое точно лице е било заснето, нито да свърже заснетите лица с техни лични данни. Моли за отхвърляне на иска. Претендира разноски.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно по делото е, че с Решение №ППН-01-276/2020 от 03.11.2022 г. на Комисията за защита на личните данни, по т.2, т.3 и т.4, се обявява за основателна жалба № ППН-01-572/26.07.2020 г., подадена от настоящия ищец В. Р. З. срещу ответника В. Й. Й., като на основание чл. 58, § 2, б. „г“ от Регламент (ЕС) 679/2016, за нарушение на чл. 5, пар. 1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 679/2016 е разпоредено на администратора на лични данни - В. Й. Й. да съобрази операциите по обработване на лични данни с разпоредбите на Регламента, като за целта да премахне Камери №1, №2, №3, №4 и №5 (номерация съгласно КА № ППН-02-109/25.02.2022 г.), а по отношение на разположената вътре в имота Камера № 7 - да промени нейния обхват на заснемане по начин, по който да бъде изключено наблюдението на чужда собственост, така че да заснема единствено неговия собствен имот и подстъпа към него, както и е определен едномесечен срок от влизане в сила на решението на КЗЛД за изпълнение на разпореждането, след което да бъде уведомена Комисията. В решението на комисията е мотивирано, че от установения обхват на посочените камери може да се направи извод за нарушение на чл. 5, §1, б. В от регламента, тъй като администраторът обработва лични данни в прекомерен обем спрямо охранителната цел на видеонаблюдението.

Решението е оспорено пред АССГ от В. Й. Й., като в съда е образувано адм.д. № 11657/2022 г. АССГ е постановил решение № 7711/08.12.2023 г., по посоченото дело, с което е отменил Решение №ППН-01-276/2020 от 03.11.2022 г. на КЗЛД. След оспорване на решението на АССГ, с решение № 8651/18.08.2026 г. по адм.д. № 1801/2024 г. на ВАС, V отд., е отменено решение № 7711/08.12.2023 г., постановено по адм.д. № 11657/2022 г. на АССГ и е постановено решение по същество, с което ВАС отхвърля жалбата на В. Й. Й. против решение № ППН-01-276/2020 от 03.11.2022 г. на КЗЛД. Т.е., Решение №ППН-01-276/2020 от 03.11.2022 г. на КЗЛД по т.2, т.3 и т.4 е влязло в сила на 18.08.2026 г.

От приобщените по гр.д. № 6791/2022 г. на СРС доказателства се установява, че ищецът В. Р. З. е собственик на поземлен имот с идентификатор 68134.1977.926, находящ се в [населено място], кв.

Д., [улица], заедно с изградената в имота жилищна сграда. Установява се и, че имот съседен на този на ищеца и находящ се в [населено място], [улица] е собственост на „Макс контрол ауто“ ЕООД и се ползва от ответника В. Й. Й., който е едноличен собственик, управляващ и представляващ посоченото дружество.
Пред СРС също е била допусната, изготвена, изслушана и приета СТЕ, от заключението на която се установява, че в имота стопанисван от ответника са поставени осем камери, в офиса на дружеството три броя, на стълбовете на улицата пред имота ползван от ответника пет броя, като разположението им е показано на схемата от експертизата, съответно камера 1 е разположена в гаражно помещение в имота на ответника и заснема вътрешността на гаража; камера 2 е разположена във вътрешната стая в имота на ответника и заснема вътрешността на стаята; камера 3 е разположена от външната страна на гаражното помещение в имота на ответника и заснема неговия вход и вътрешната улица към него; камера 4 е разположена върху имота на ответника и заснема част от дворното място; камера 5 е разположена върху имота на ответника и заснема вътрешната улица в имота на ответника, водеща до гаража; камера 6 е разположена в ъгъл на тераса в имота на ответника и заснема вътрешността на терасата; камера 7 е разположена на ограда в имота на ответника и заснема вътрешния двор на имота и входната му врата; камера 8 е разположена на стълб срещу имота на ответника и заснема улицата пред имота на ответника и част от съседните къщи; камера 9 е разположена зад къщата на ответника и заснема част от задния двор на имота на ответника; камера 10 е разположена на стълб срещу имота на ответника и заснема улицата пред имота на ответника и част от двора и оградата на ответника; камера 11 е разположена на стълб до имота на ищеца и заснема ул. Крушова градина. Камерата е обърната в посока към имота на ответника; камера № 12 е разположена на стълб до имота на ответника и заснема улицата пред имота на ответника и част от двора и оградата на ответника; камера № 13 е разположена в коридор в офиса на ответното дружество; камера № 14 е разположена в офис на ответното дружество; камера № 15 е разположена на стълб до имота на ищеца и заснема ул. Крушова градина. Камерата е обърната в обратна посока на имота на ответника; камера № 16 е разположена в офис на дружеството „Макс контрол ауто“ ЕООД. Посочено е че камерите, разположени на стълбове около имота на ответника са с режим на нощно виждане, с много добра резолюция на видеозаписа /2688x1520/ и с възможност за аудио запис. Установено е, че NVR устройствата, в които се съхраняват видеозаписите са в размер на твърдия диск от по 2TB. Устройствата работят на принципа, че най-новите записи заместват най-старите такива. Камерите са настроени да не записват, когато няма движение с цел да спестят дисково пространство, като в тази връзка периодът на съхранение на записите зависи от това дали има движение в обхвата на видеокамерите. Изяснено е че камерите не разполагат с технология за идентификация на лица, тоест системата не може да определи кое точно лице е било заснето, нито да свърже заснетите лица с техни лични данни. Също така е посочено, че петте камери, разположени на стълбовете около имота на ответника, разполагат с технология за класификация и прецизна детекция на хора и превозни средства. Алгоритъмът разпознава хора и превозни средства и има опция да включва камерата в режим на запис, само ако разпознае такива. Вещото лице е посочило, че достъпът до видеонаблюдението и видеозаписите не е свободен и се осъществява само с потребителско име и парола. NVR устройствата, в които се съхраняват видеозаписите, се намират в затворено помещение вътре в имота на ответника, като достъп до камерите има само той и СОТ фирмата, която охранява неговия имот.
По гр.д. № 6791/2022 г. на СРС са събрани гласни доказателства, като са разпитани свидетели - А. Г. – приятел на ищеца, М. Г. З. – майка на ищеца и С. Т. – съсед на ответника.
От показанията на Г. се установява, че между ищеца и В. Й. са налице пререкания именно във

връзка с монтираните камери. Ищецът молил свидетеля 3-4 пъти в годината да отиде на място, за да установи дали камерите са отстранени. Камерите били монтирани още 2017 г. Свидетелства, че към датата на изслушването му камерите не са отстранени. Посочва, че една от камерите е непосредствено до имота на [улица], в непосредствена близост до имота на ищеца. Камерите били всеки път с различна насоченост, но една от тях постоянно била насочена към имота на ищеца. Свидетелства за това, че това, че камерите са насочени към имота на ищеца и, че не са отстранени, не се отразява благоприятно върху здравословното състояние на ищеца. В разговор с ищеца по повод камерите той винаги ставал раздразнителен и неспокоен. Ищецът пребивавал в чужбина и се върнал да реши проблема с тези камери. В показанията си посочва, че имота на ищеца и този на ответника се намират непосредствено един до друг, също така че една от двете от камерите, монтирани на стълбовете на улицата е насочена към имота на ищеца.
Свидетелката З. свидетелства за това, че в имота на ищеца никой не живее, че имота се посещава 3-4 пъти годишно. Посочва, че камерите са монтирани от ответника. Семейството разбрало едва в хода на извършената проверка, по повод подадена жалба от ищеца в КЗЛД. Свидетелката посочва, че всички камери обхващат публичното пространство, като една от тях обхваща и заснема имота на ищеца. Синът и бил много притеснен, разстроен, вдигал кръвно, възмущавал, че все още се случват такива неща. Твърди, че синът й никога не е давал съгласие за монтиране на камерите. В момента имало обозначителни табели, но такива били монтирани едва след подаване на жалба в КЗЛД през 2021г. И свидетелката посочва, че една от всички камери е насочена към техния имот. От снимките, които и дал ответника свидетелката се разпознала, както себе си, така и други лица на снимките.
От показанията на свидетеля Т. се установява, че е съсед на ответника от около пет години, посочва, че до имота е този на ответника, улицата, а след това по диагонал се намира и къщата на ищеца. Казва, че познава и ищеца, който не виждал от около десет години. На свидетеля били известни обстоятелства, свързани с посегателство върху имущество на ответника Й.. Преди две, три години автомобил на В. Й. бил обект на кражба. Има спомени, че около имота на В. З. имало една камера.
По делото пред СРС по реда на чл. 176 от ГПК обяснение е дал ответникът В. Й.. Признава, че за имота му е изградена система за видеонаблюдение, че е изградена от него, че тази система се поддържа от него и от лица на които е възложил това, че е администратор на лични данни, че системата се състои от 16 камери и две записващи устройства – 5 бр. във вътрешността на имота – в двора, 5 бр. извън него и 6 бр. във вътрешните помещения, че доколкото оградата на ответника е на улицата, също се заснема, че камерите заснемат имота на ответника и улицата пред него. Посочва, че камерите нямат лицево разпознаване, неосъществяват постоянен видеозапис, както и, че видео системата е монтирана през 2019 г., тъй като към 2017 г. той не е живял в имота.
Пред настоящата инстанция, освен събраните и приобщени по гр. д. № 6791/2022 г. на СРС и гр. д. № 4994/2024 г. на СГС доказателства, не са представени и приети други писмени и гласни доказателства.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:
Предмет на разглеждане е иск, предявен по реда на чл. 39, ал.2 ЗЗЛД от В. Р. З. срещу В. Й. Й., с който се моли за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 2 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди, от неправомерно събиране, съхраняване и обработване на лични данни, за период от пет години, считано от 01.01.2017 г. до 01.01.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 01.01.2017 г. до окончателно изплащане на

вземането.
Съдът намира подадената искова молба за допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество. Същата касае твърдение за претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразно обработване на лични данни от страна на ответника, довело до настъпване неимуществени вреди за ищеца.
Съгласно чл. 39, ал. 1 от ЗЗЛД, при нарушаване на правата му по този закон, всяко физическо лице може да обжалва действия и актове на администратора на лични данни по съдебен ред, а в ал. 2 на разпоредбата е предвидена възможност в това производство, физическото лице да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни от страна на администратора. Искът по чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД е уреден като автономно средство за защита на частноправните субекти срещу незаконосъобразни действия на администратора на лични данни. За ангажиране отговорността на последния обаче, лицата претендиращи вреди, следва да докажат незаконосъобразни действия на администратора на лични данни, респективно неправомерно обработване на лични данни от негова страна, причинени вследствие на същите на физическото лице вреди от имуществен или неимуществен характер и пряка и непосредствена причинна връзка между противоправните действия на администратора и настъпилите вреди. Липсата дори на един от елементите от фактическия състав на отговорността за вреди по чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД, във вр. с чл. 203, ал. 1 от АПК и препращането към чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, с оглед изискуемата от закона кумулативност, обуславя неоснователност на исковата претенция.
Първата предпоставка за уважаване на иска е установяване на незаконосъобразно обработване на лични данни от администратора на лични данни, в случая лицето срещу когото е насочен иска. Незаконосъобразното обработване на лични данни от страна на ответника В. Й. Й., който е администратор на личните данни е установено с влязло в сила Решение №ППН-01-276/2020 от 03.11.2022 г. на КЗЛД, по т.2, т.3 и т.4, с което се обявява за основателна жалба № ППН-01-572/26.07.2020 г., подадена от настоящия ищец В. Р. З. срещу В. Й. Й., като на основание чл. 58, § 2, б. „г“ от Регламент (ЕС) 679/2016, за нарушение на чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 679/2016, като е разпоредено на администратора на лични данни - В. Й. Й. да съобрази операциите по обработване на лични данни с разпоредбите на Регламента, като за целта да премахне Камери №1, №2, №3, №4 и №5 (номерация съгласно КА № ППН-02-109/25.02.2022 г.), а по отношение на разположената вътре в имота Камера № 7 - да промени нейния обхват на заснемане по начин, по който да бъде изключено наблюдението на чужда собственост, така че да заснема единствено неговия собствен имот и подстъпа към него, както и е определен едномесечен срок от влизане в сила на решението на КЗЛД за изпълнение на разпореждането, след което да бъде уведомена Комисията.
За да бъде уважен искът по основание, следва на следващо място по категоричен начин да се установи, че са настъпили претендираните от ищеца неимуществени вреди и, че те са в резултат на незаконосъобразното обработване на личните данни от ответника. Следва да се направи уточнение, че преживеният психически дискомфорт, стрес и притеснение следва да са такива, че да доведат до промяна в качеството на живот на ищеца, т. е., не просто да са преживени, но и да са довели до някаква негативна промяна в поведението на ищеца.
Ищецът твърди, че видеозаснемането нарушава неприкосновеността на личността му и личния му живот, в резултат на което е изпитал чувство на страх, напрежение, притеснение и въобще психически дискомфорт и стрес. Твърди, че тези негативни емоции са породени от това, че дома му и входовете към него са под денонощно наблюдение от система от 16 камери. Заради насочените камери ищецът е избягвал да прекарва време в собствения си двор и градина,

изпитвал е притеснение да кани близки и приятели и е бил принуден да спуска завеси и щори, за да защити личната си неприкосновеност. Видеозаписите са правени с висок клас оборудване с висока резолюция и са съхранявани върху твърди дискове на ответника без какъвто и да е институционален или обществен контрол, което е породило постоянен и оправдан страх от неправомерно използване на кадрите.
За доказване на претърпените неимуществени вреди по делото са разпитани свидетели - А. Г. – приятел на ищеца, М. Г. З. – майка на ищеца и С. Т. – съсед на ответника. От показанията на Г. и З. се установява, че ищецът пребивавал в чужбина, в имота никой не живее, както и, че имота се посещава 3-4 пъти годишно, както и, че се е върнал да реши проблема с тези камери. Установява се, че между ищеца и В. Й. са налице пререкания именно във връзка с монтираните камери. Обстоятелството, че ищецът не живее на територията на страната и съответно посещава имота на [улица] няколко пъти в годината води на извод за липса на предпоставки за преживяване на стрес от заснемането му с видеокамерите, поставени около неговия имот. Свидетелката З. свидетелства за това, че синът и бил много притеснен, разстроен, вдигал кръвно, възмущавал, че все още се случват такива неща. Тези обаче показания противоречат на другото заявено от нея, че семейството разбрало за поставените камери едва в хода на извършената проверка, по повод подадена жалба от ищеца в КЗЛД. Т.е., преди извършване на проверката от страна на КЗЛД поведението на ищец не подсказвало той да е поставен под стрес и психически дискомфорт. Ако е преживявал силен стрес, това няма как да бъде скрито за най-близките роднини на лицето, а именно майка му. Преживеният стрес и психически дискомфорт са единствено с декларативен характер, както от ищеца, така и от свидетелите, като същите са се ограничили да изброят неимуществените вреди, но не са посочили как са се отразили на поведението на ищеца. Посочено е, че той е станал раздразнителен, при общуването си със свидетеля Г., но не е ясно в какво се изразява тази раздразнителност, т.е., как ищецът се е променил в следствие на този стрес. Същевременно във връзка с твърдението на ищеца, че заради насочените камери е избягвал да прекарва време в собствения си двор и градина, изпитвал е притеснение да кани близки и приятели и е бил принуден да спуска завеси и щори, за да защити личната си неприкосновеност, не се събраха никакви доказателства и тези твърдения останаха недоказани.
Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав като приема за недоказани наличието на претърпени от ищеца неимуществени вреди, които да са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното действие на ответника, намира, че искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.
Предвид неоснователността на иска за обезщетяване на неимуществени вреди, неоснователен е и иска за присъждане на лихва.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на ищецът не се дължат разноски.
Ответникът В. Й. Й., чрез пълномощника си адв. П., е направил искане за присъждане на разноски по представен списък, в размер на 1043,04 евро за адвокатско възнаграждение за пред СРС и СГС, 178,95 евро за депозит за вещо лице и 20,45 евро за държавна такса, или общо 1242,44 евро.
Процесуалният представител на ответника, който е и процесуален представител на дружеството „Макс контрол ауто“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], е направил искане за присъждане на разноски в полза на дружеството по отношение на което делото е прекратено с определение № 7402/04.03.2025 г. по настоящето дело, с молба от 07.10.2026 г. С посоченото определение делото е прекратено по отношение на дружеството и същото е влязло в сила на 05.04.2025 г. На основание чл. 176а, ал.1

АПК в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските. В случая определението е подлежало на обжалване в 7-мо дневен срок, а този ответник, по отношение на който делото е прекратено не е заявил своевременно искане за допълване на определението, като му бъдат присъдени разноски. Поради това, искането към настоящия момент е недопустимо като просрочено.
Така мотивиран, Административен съд, С. град, II отд., 59 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ искова молба от В. Р. З., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез процесуалния си представител адв. П. срещу В. Й. Й., с ЕГН [ЕГН], с която се моли, на основание чл. 39, ал.2 ЗЗЛД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 2 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди, от неправомерно събиране, съхраняване и обработване на лични данни, за период от пет години, считано от 01.01.2017 г. до 01.01.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 01.01.2017 г. до окончателно изплащане на вземането.
ОСЪЖДА В. Р. З., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] **ДА ЗАПЛАТИ** на В. Й. Й., с ЕГН [ЕГН] сумата от 1 242,44 евро, направени разноски.
ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ молбата от процесуалния представител на „Макс контрол ауто“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], адв. П. за допълване на определение № 7402/04.03.2025 г., постановено по адм.д.№ 328/2025 г. на АССГ, в частта за разноските
РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: